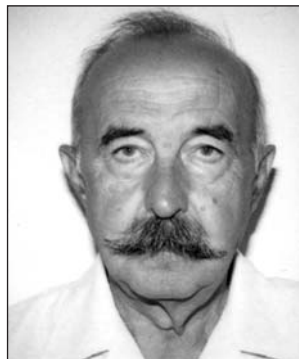

Dr. Szijjártó Tóth Imre
1926–2001

A magyar erdőgazdálkodás, a gemenci erdők kiemelkedő képességű gazdasági vezetőjétől búcsúztunk 2001. december 14-én, a kecskeméti református temetőben.

Innen indult, s megtért őseihez.

Kecskeméti eminens diák volt. Gimnazista barátaival együtt lelkesedett a népi írókért. Figyelemmel kísérték az 1943. évi szárszói konferencia eseményeit, a népi mozgalmak irodalmi és más rendezvényeit. Katonai pályára készült, mert népének szeretete, a haza iránti kötelességtudata oda vonzotta.

Az öldöklő háború következményei pályamódosításra kényszerítették. A Pázmány Péter Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának lett a hallgatója. Egyetemistaként a Szabó Dezső Népi Kollégium titkára volt, közben az Egységes Parasztiifjúság Országos Szövetségében – az ÉPOSZ-ban – kiemelkedő jelentőségű, országos hatáskörű beosztásban teljesített szolgálatot. A jogi diploma megszerzése után – elméleti felkészültsége alapján – tudományos pályára irányították. A NÉKOSZ által szervezett országos vezetőképzőre beiskolázták, de a mozgalom betiltása miatt ez a nagy lehetőség végképp lezárult.

A képzett és racionálisan gondolkodó ember megtalálta a lehetőséget, hogy földköznelben maradjon. Egyéves földhivatali gyakorlat (Hódmezővásárhely) után 1951. május 12-én életreszólóan eljegyezte magát a magyar erdőgazdálkodással.

A Szabadszállási és a Kecskeméti Erdőgazdaságnál szerezte meg azt a kezdő gyakorlatot, amellyel bátran vállalhata el a Bajai Erdőgazdaság, majdani Dunaártéri Erdőgazdaság, később Gemenci Erdő- és Vadgazdaság főkönyvelői, gazdasági igazgatóhelyettesi tisztségét.

Beilleszkedését, elismerését és általános tiszteletét kiváló emberi tulajdonságai, fölülnyes szaktudása (okl. könyvvizsgáló oklevelet szerzett), a szüksé-

ges szintű erdészeti ismeretek önszorgalmú elsajátítása és a vállalat gazdálkodási sikerei vitathatatlaná tették.

Gemenc hírnevének, országos és határokon túli megalapozásához és kiteljesedéséhez – az erdészeti-vadászati szakszemélyzetnek a hierarchia minden szintjén megmutatkozó hozzáértésén, következetes munkáján túl el nem hallgatható jelentőséggel hozzájárult dr. Sz. Tóth Imre 33 éves, szervezett gazdálkodási hátteret biztosító, feltételteremtő vezérkari tevékenysége.

Az új iránt élete végéig rendkívül fogékony maradt. Korát meghazudtoló lelkesedéssel és szenvedéllyel alapozta meg Gemencen a számítógépes adatfeldolgozást.

1968-tól 17 éven át pénzügyi és számviteli ismereteket oktatott a Bajai Vízügyi Főiskolán.

Elkötelezettje maradt a társadalmi, politikai közéletnek a demokrácia és a humanista tolerancia jegyében, a mindenkor megújulás követelményeinek szellemében.

Az értékes és sikeres pálya 1986-os nyugdíjba lépése után is folytatódott. Beválasztották a Pilisi Parkerdő Rt. Felügyelő Bizottságába. Az FM és a jogelőd minisztériumok – végzetes betegsége időpontjáig, 2000. november 18-ig – igénybevétték szakfőtanácsosként felkészültségét az állami tulajdonú társaságok és intézmények felügyeletéhez.

Az OEE Bajai és Pilisi Helyi Csoportjának, a Vezetéstudományi Társaságnak, a Móricz Zsigmond Társaságnak, a magyar kollégiumi hagyományokat ápoló „Fényes Szellők” Kollégiumi Társaságnak tagja, alapító tagja és hűséges szolgálattevője volt.

Mindnyájan szerencsések vagyunk, akik életének bármely szakaszában közel kerülhettünk Hozzá, akik munkatársai lehettünk, akik ismerhettük őt.

Sokunknak volt emberi példaképe, most már az is marad.

Dombovári Sándor

Egy Bedő-díjas halála

Bukri József
1921–2002

Bernecebarátiban türelemmel viselt hosszú, súlyos betegség után, életének 81. esztendejében meghalt Bukri József Bedő-díjas ny. erdészvezető.

Erdészcsaládban született 1921. október 8-án Perőcsényben, ahol nagyapja is, apja is magánuradalmi erdészként teljesített szolgálatot. Az elemi, a nagy-marosi polgári, majd az esztergomi m. kir. alerdész-szakiskola elvégzése után

1940-ben szerezte meg erdész oklevelét. Leszerelése után már állami kerületvezető erdészként, majd pagonyvezető főerdészként dolgozott Perőcsényben.

1950-ben nevezték ki az akkor létrehozott bernecebaráti erdészlet (üzemegység) vezetőjévé. Kiváló szervező és vezetői képessége ekkor mutatkozott meg igazán. A semmiből kellett ütőképes termelő szervezetet teremtenie: szakképzetlen emberekből összekovácsolt erdészcsapatot kialakítani, állandó munkásgárdát létrehozni, s erdei termelő munkát és az erdőhivatali adminisztrációt megszerveznie. A fiatal, 29–30 éves Bukri József sikerrel oldotta meg ezt a feladatot, majd idővel az ország egyik legjobb erdészvezetőjeként mintakerdészetté fejlesztette az irányítására bízott egységet.

A továbbiakban igazgatóságának szándékai szerint volt erdészvezető a szomszédos Drégelypalánkon és Kemencén is.

Hatáskörébe tartozott több fagyártmányüzem, MÁV-rakodó is, valamint kiterjedt erdei vasúti hálózat. Vasútüzemvezetői minőségében írt, „Az Erdő” 1979. évi augusztusi számában megjelent „A kemencei erdei vasutak története” című tanulmánya ma már a táj történetének pótolhatatlan értékű forrásműve.

Személyében példája volt a fegyelmezett, katonás tartású, lelkiismeretes, kötelességtudó, hivatástudattal átitatott és művelt erdésznek. S mintaképe volt a vérbeli gyakorlati erdőgazdának. Bár példás műszaki adminisztrációt folytatott, alapelve az volt: amint lehet, le kell tenni a tollat és ki kell menni az erdőbe.

Jó erdészeti vezetőhöz illő módon aktív tagja volt lakóhelye közéletének. Az emberek őszintén tisztelték és szerették.

Eredményes munkásságát számos kitüntetéssel és jutalommal ismerték el. Három alkalommal kapta meg az „Erdészlet Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetést. Egyesületünk pedig (amelynek 1941 óta volt tevékeny tagja) 1971-ben a Bedő Albert Emlékérmét adományozta részére.

Leginkább azonban az töltötte el meglepéssel, hogy Julianna leánya személyében egy erdőmérnök a családi erdész hagyomány folytatója.

Széles körű résztvétel kísérvén a bernecei temetőben helyezték végső nyugalomra, a református egyház szerint tartása szerint. Sírjánál a szakma részéről egykori munkatársa, dr. Király Pál ny. főszerkesztő mondott búcsúbeszédet, aki első szolgálati főnökét tisztelhetette az elhunytban.

K. P.

Stadler Sándor erdésztechnikus 1936–2002

*„Elmentél s megnémult a föld. –
A bajlångó fák közt éjfélig
megmaradt a csönd és sírt.”
(Szabó Lőrinc)*

A Tolna megyei Kiszékelyben született. Édesapja kádármester volt. Sopronban az Erdészeti Technikumban kitűnt jó képességeivel. Első munkahelye a Gemenchez tartozó tolnai csemeterkert volt. Leszerelése után a Tolna megyei Áll. Erdőgazdasághoz került, a Hőgyészi Erdészet Lengyeli tölgyesbükös kerületébe, ker. vez. erdősznek. Rövidesen az erdészet fah. műsz. vez.-nek nevezték ki, majd a Tamási Földhivatalhoz került. Később a Tamási Erdőfelügyelőséghez nevezték ki erdőfelügyelőnek. Átszervezés miatt a Csibráki fűrészüzembe helyezték. Nem volt olyan szakterület, melyhez ne értett volna. Még a zenetudományokban is járatos volt.

Június 4-én kísértük utolsó útjára több százan a szakályi temetőben. A jó Isten adjon vigaszt szeretteinek.

Néhai dr. Tuskó László igazgatónk jutott eszembe a búcsú perceiben, mikor banketteken, találkozásokon énekelte: „S ha elmennék is én közületek. Mulassatok, vigadjatok!”

Drága halottaink emlékét megőrizzük. „Isten áldd meg a magyart.”

Petz Ádám

ny. ker. vez. erdősz

Sóhajda István (1945–2002)

1945. augusztus 15-én született Miskolcon. Erdészeti-vadászati tanulmányait az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskolában folytatta, ahol 1966-ban „kitűnő” minősítéssel végzett.

Első munkahelye a Gyulaji Állami Erdő- és Vadgazdaság volt, ahol 1966-tól 1972-ig dolgozott.

1972-től a Mezőföldi Állami Erdő- és Vadgazdasághoz – a későbbi VADEX Mezőföldi Rt.-hez – került, ahol a

fehérvárcsurgói erdészkerület vezetésével bízták meg. Pályájának utolsó tíz évében vadgazdálkodási, vadászati feladatokat is kapott.

Egyszerű ember volt, aki hóban-sárban, télen-nyáron szolgálta az erdőt, a vadat. Még életének utolsó éveiben sem volt rest gyalogosan bejárni nagy kiterjedésű kerületét, szezononként többször végigcsinálni a csurgói szabdalt terepen az embert próbáló vaddisznóhajtásokat, termelni a fát, ültetni az erdőt. Neki éppoly kedves volt egy kis molyhos tölgy csemete, mint a pár napos őzgidá; mind-egyikre féltő gonddal vigyázott.

Munkája – hivatása – iránti elkötelezettsége olyan erős volt, hogy még élete utolsó napjaiban, legyengülten is az erdőt járta, az ott folyó munkálatokat felügyelte.

Bár most kidőlt egy öreg tölgyfa, a sok kis magonc már ott zöldell az erdő talaján. Készek arra, hogy továbbvigyék az életet, de szívükben ott a szomorúság, mert elvesztették öreg barátjukat.

Tóth Károly

Gál János (1928–2001)

Dr. honoris causa dr. Gál János okleveles erdőmérnök, nyugalmazott egyetemi tanár, az Erdőtelepítéstani, majd az Erdőművelés Tanszék vezetője, a mezőgazdasági tudományok doktora, a Soproni Egyetem díszdoktora, 15 magas állami és szakmai kitüntetés – köztük a Magyar Népköztársaság Csillagrendjének tulajdonosa, az Erdőmérnöki Főiskola igazgatóhelyettese 1957–59, igazgatója 1959–62, az Erdészeti és Faipari Egyetem rektora 1962–66, 69–72, 81–84, 84–89, rektorhelyettese 1966–69 között.

Szédületes szakmai pálya, amely mellett Gál János szerető férj, két gyermek édesapja, 8 unoka nagyapja.

Földi élete 1928. november 8-a és 2001. október 11-i közé rendeltetett. Tegnap lett volna 73 éves. Életének csaknem fele egyetemi hallgatóként 1948–52 között, majd oktatóként 1957–89 között Sopronhoz, az egye-

temhez kötődik. Ez utóbbi 32 év alatt megszakítás nélkül tanszékvezető, s emellett 18 éven át első számú, 5 éven át pedig helyettes intézményvezető. Ez a karrier a magyar – de gyaníthatóan az európai felsőoktatásban is egyedülálló. Mit kellett tennie Gál Jánosnak ahhoz, hogy ilyen hosszú időn keresztül élvezze munkatársainak, hallgatóinak és a kényes politikai érában feletteseinek bizalmát? Nagyon sokat.

Kitüntetéses erdőmérnöki oklevelét az akkori Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán, Sopronban 1952-ben szerzi meg. Rövid szakmai gyakorlat után 1953-ban a tehetséges fiatal embert külföldre, Harkovba küldik aspirantúrára, ahol kandidátusi fokozatot szerez 1957-ben. Visszatérve 3 hónapig az Erdészeti Tudományos Intézetben dolgozik, majd 1957. október 1-től pályázat útján egyetemi docensként tér vissza az Alma Materhez, az Erdőmérnöki Főiskolára, Sopronba. Abba az intézménybe, amelyből politikai döntés elvezényelte a bányászokat, kohászokat és a geodétákat, s ahonnan a hallgatóság és az oktatógárda fele külföldre menekült a forradalom leverése után.

Nem tudni mit tett és hogyan, de a sárba tiport kis intézmény Sopronba érkezése után 5 évvel, 1962-ben kétkarú önálló Egyetemmé válik. Ugyanebben az évben Gál Jánost egyetemi tanárrá nevezik ki, s 1966-ban megszerzi a mezőgazdasági tudományok doktora fokozatot.

Az Erdészeti és Faipari Egyetem szintén az ő erőfeszítései eredményeként 1972-ben kibővül a székesfehérvári Földmérési és Földrendezői Főiskolai Karral. Közben, mint az Egyetem rektora a legkiválóbb gyakorlati és elméleti szakembereket hívja Sopronba, ahol letelepedésükről is gondoskodik. Hathatós segítségével 1957 és 1989 között 111 oktatói lakás épül fel Sopronban.

Kiváló kapcsolatteremtő képességének köszönhetően elképesztő ütemben fejleszti és bővíti az Egyetem Campusát. Vezetői működése alatt 8 hektárral bővül a Botanikus Kert, s az alábbi objektumokat építteti fel: Ifjúsági Ház, Sportcsarnok, Levelező Otthon, új kollégiumok Sopronban és Székesfehérváron, egyetemi menza, villanyvilágításos szabadterti sportpálya, könyvtár, a keszthelyi alkotóház, a zánkai üdülő épület és a Fertő-tavi víkendtelep. Az, hogy a mai jogutód Nyugat-magyarországi Egyetem Központja Sopron, nagyrészt az ő megalapozó munkájának köszönhető.

A hazai szakmai és társadalmi kapcsolatok mellett nagy súlyt helyezett a külföldi kapcsolatok bővítésre is. Sok ma is prosperáló nyugat-európai együttműködés alapjait is ő rakta le.

Az iszonyú energiát felemészítő vezetői tevékenység mellett oktató-nevelői és szakmai-tudományos tevékenysége is példamutató. Ennek részleteiről a mai napon nem az én tisztem beszámolni.

Tisztelt Gyászoló Közönség!

Gál Jánosban nemcsak rektor, hanem tanszékvezető és sportkört elnök elődömet is tisztelhetem. 1985–89 között az Erdőművelés Tanszéken feleltem meg. Igényes, jó vezető volt, aki nem a munka mennyiségét, hanem a teljesítményt és a minőséget értékelte. Igényességére jellemző, hogy az említett időszakban tanszékén 3 egyetemi tanár és 3 egyetemi docens dolgozott egy időben.

Igen komolyan vette az ifjúság nevelését, amely egyik legfontosabb eszköze a testi nevelést, a sportot tekintette. Mint rektor és mint sportkört elnök nagyon sokat tett az egyetemi sportélet fejlesztéséért. A 60-as, 70-es évek legendás egyetemi kupagyőztes kosárlabda csapata is az ő lelkes és határozó támogatása mellett érte el sikereit. Úgy, mint ennek az együttesnek valamikori tagja, játékosársaim nevében is hálás köszönettel búcsúzom tőle, hiszen nemcsak vezetőnk, támogatónk, hanem élete végéig jó barátunk is volt.

1989-ben 61 évesen számunkra váratlanul korán vonult nyugállományba. Mi akkor úgy láttuk, hogy tele van még energiával. Tudtuk ugyanakkor, hogy mindig adósnak érezte magát családjával szemben, s ezt az adósságot kívánta szeretetei körében minél több időt töltve törleszteni.

Nem tudtuk akkor még azt, hogy – a túlfeszített munkatempó eredményeként kialakult – betegség támadt rá. A betegség súlyos következményekkel járt, olyanokkal, amelyek még az igen erős embereket is letargikus állapotba szokták taszítani, – őt azonban nem. Nagy erővel, sőt humorral viselte nehéz terhét. Soha nem panaszkodott!

Családjá után az Egyetem és Sopron mellett még egy drága kincse volt – szülőföldje. Nyugállományban töltött évei során, az évek felét szülőfalujában, az északmagyarországi Honton töltötte szerető feleségével és csak a téli hónapokban tért vissza Sopronba, hogy gyermekei, menyéje és unokái közelében lehessen.

Eddig az életút. Ezt a különleges embert a Teremtő igen nagy erővel ajándé-

kozta meg. Ezt a hatalmas erőt egy másik – mindnyájunknál nagyobb október 11-én ugyan legyőzte, de nem semmisítette meg. Tovább él utódaiban és talán bennünk is.

Mosolygós arcát sajnos többé nem látjuk, hanem hallgathatjuk bölcs tanácsait, de életművének tárgyiasult alkotásaival lépten-nyomon szembetaláljuk magunkat. Ezért köszönünk mindent Önnek Tisztelt Örökös Rektorunk, és köszönünk Neked mindent Kedves János Bátyánk!

Szellemed maradjon mindig köztünk, hamvaidd pedig nyugodjanak békében.

Isten Veled. Jószerencsét, Üdv az Erdésznek!

Koloszár József

rektor

**Barthos Tibor
erdőmérnök
1913–2002**

1913. március 24-én az erdélyi Retyezát hegység lábánál fekvő szín román lakosú Malomvízen született, ahol erdőmérnök édesapja, Barthos Gyula szolgált. A háború után el kellett hagyniuk Romániát, és hazatértek Nagykanizsára. Itt járt elemi iskolába, majd a kanizsai Piarista Gimnázium 8 osztályát elvégezve 1931-ben érettségizett. Édesapja és bátyja nyomdokain járva, ő is az erdőszepélyt választotta - beiratkozott a soproni Bányászati Erdőmérnöki Főiskolára, ahol 1939 tavaszán erdőmérnök oklevelet kapott. Diplomája megszerzése után rövid ideig az esztergomi hercegprímási uradalom marótpusztai erdőszepélyén alkalmazták, majd hamarosan Somogyba került, és itt kitartott élete végéig.

1939 decemberétől főerdész lett az Inkey báró iharosi erdőbirtokán. Még ez év karácsonyán megnősült. Bársony Katalinnal, Kató néniel boldog házasságban éltek haláláig, házasságukból két leány született. Az 1946-os államosítás után rövid ideig még Iharosban maradt erdőgondnok, majd áthelyezték Zsitifapusztára. '49-ben újabb költözés, melyet

néhány évenként újabbak követtek. Balatonkiliti–Zamárdi–Somogyvár–Tapsony után 1962-ben Marcali következett. Itt volt erdőszepélyvezető, 1977-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Az erdőszepélyszakmából az erdőművelést szerette igazán. Gyakran emlékezett az iharosi évekre, amikor a környék szakemberei – Metzl Kamill, Pagony Károly, Vadon Jenő, Barthos Gyula – évente összejöttek egy-egy erdőművelési probléma megtárgyalására, a tapasztalatok kicserélésére. Kísérletező ember volt – a csemeték visszametszéséről, az augusztus végi erdeifenyő-ültetésről az Erdő folyóiratban is beszámolt. Egyesületünknek 62 éven át volt tagja.

Életén át tartó örök szerelme a vadászat volt. Bérmlási ajándékként, 17 éves korában kapta első fegyverét, egy Drillinget, melyet még több kiváló vadászfegyver követett. Feljegyzései tekintélyes mennyiségű vad elejtéséről vallanak: 3440 db fácán, 2832 db nyúl, 1525 db fogoly, 1070 db szalonka (kedvenc vadja volt), 3322 db vadkacsa, 304 db őz, ebből 130 db bak, 252 db szarvas, ebből 25 db bika, 287 db vaddisznó, ebből 72 db kan, 202 db róka.

Életének szomorú időszaka volt, amikor az ötvenes években fegyvertartási engedélyét bevonták, és nem hódolhatott szenvedélyének.

Legendás, precízen vezetett vadásznaplójába az utóbbi időben évről évre kevesebb új bejegyzés került. Egészsége egyre inkább cserbenhagyta, hallása látása romlott, a járás is nehezebbé esett, így 1997-ben 83 évesen abbahagyta a vadászatot.

Szellemi frissessége az utolsó napjáig megmaradt. Aki felkereste őt, megismerhette tőle a somogyi erdőgazdálkodás múlt századi történetét, elmesélte az erényeket és a hibákat is, hogy az utódok okuljanak belőle.

Tibor bácsi szerint neki nem voltak gyerekei, csak lányai, ezzel jelezve, hogy az erdőszepély a családban nem folytatódott. Fiaiként foglalkozott azonban mindazokkal, akik érdeklődéssel hallgatták és tanácsait elfogadták.

89. születésnapja előtt három héttel azt mondta, hogy lassan kimegy az életből. Valóban úgy történt, néhány nappal a kilencvenedik évébe érve 2002. március 28-án Marcaliban csendben elhunyt.

Emlékét tisztelettel megőrizzük!

Horváth József

az egykori gyakornoka,
H.Cs.útkár, Kaposvár